

[Udenrigsministeren.]

ophævede De Forenede Stater, Frankrig og Storbritannien krigstilstanden, og den 13. juli blev krigstilstanden mellem Danmark og Tyskland ophævet ved kgl. resolution. Vi havde i forvejen drøftet sagen med den norske regering, og Norge ophævede krigstilstanden samme dag som Danmark. Ophævelsen berører eller præjudicerer på ingen måde Tysklands forpligtelser overfor Danmark eller afslutningen af en fredstraktat. Som følge af krigstilstandens ophævelse har vi genoprettet normal diplomatisk forbindelse med Tyskland.

Samtidig med at dette skete, indledte de vestallierede højkommisærer forhandlinger med den vesttyske forbundsregering med henblik på at erstatte besættelsesstatutten med gensidige aftaler mellem de allierede og forbundsrepublikken for at muliggøre Vesttysklands gradvise tilbagevenden til fuldstændig suverænitæt. Disse forhandlinger blev midlertidigt afsluttet i august måned, og det meddeltes i det communiqué, der udsendtes ved denne lejlighed, at formålet havde været at nå frem til et sådant nyt grundlag for forholdet mellem forbundsregeringen og de allierede, som ville være nødvendigt i forbindelse med en tysk deltagelse i Vesteuropas forsvar. Resultatet af forhandlingerne er blevet sammenfattet i en rapport af højkommisærerne og er derefter blevet drøftet og med visse modifikationer tiltrådt på det møde, der i forrige måned umiddelbart før Ottawa blev afholdt i Washington mellem den amerikanske, den britiske og den franske udenrigsminister.

Spørgsmålet om Vesttysklands deltagelse i det vestlige forsvar blev første gang behandlet på Bruxellesmødet i december måned i fjor, hvor man vedtog oprettelsen af en fælles forsvarsstyrke i Europa, hvori vesttyske styrker kan deltage. I februar måned i år billigede rigsdagen, at regeringen havde tiltrådt denne beslutning. Forhandlingen om formerne for den tyske deltagelse og dermed genoprettelsen af tyske militære enheder er for øjeblikket til løbende forhandling på Pariserkonferencen om etableringen af en europæisk hær. Her drøfter man ikke alene mulighederne for Tysklands militære deltagelse i Vestens forsvar, men vil tillige søge at tilvejebringe grundlaget for en fælles europæisk politik, indenfor hvilken Tyskland vil kunne indtage sin naturlige plads. Samtidig fortsættes forhandlingerne med den tyske regering og i selve Tyskland om mulighederne for at finde frem til en løsning. Resultatet af disse meget vanskelige og flersidede drøftelser håber man at kunne frem-

lægge på det nordatlantiske råds kommende møde i Rom.

I alle vesteuropæiske lande, og da særligt i dem, der har været genstand for tysk okkupation, må denne sag naturligvis give anledning til megen prøvelse og nøje overvejelse, inden den endelige stillingtagen til formen for genoprettelsen af en vesttysk militærmagt kan finde sted. Man kan spørge — og der er blevet spurgt —, hvorledes vor holdning er forenelig med memorandummet om Tysklands fremtidige ordning af 31. januar 1947. Det hed heri, at regeringen går ud fra, at effektive foranstaltninger bliver truffet til forhindring af militær uddannelse af tysk ungdom, og at Danmark har en særlig interesse i Tysklands fuldstændige afrustning. Det er klart, at der her synes at bestå et modsætningsforhold mellem vor holdning dengang og nu, og at der naturligvis også på sin vis er et modsætningsforhold.

Hertil vil jeg svare, at dette memorandum må ses ud fra de forudsætninger, hvorunder det blev til. Det er skrevet mindre end to år efter besættelsens ophør, altså på et tidspunkt, da bitterheden mod Tyskland var stor, og hvor man endnu var tilbøjelig til at mene, at faren for et brud på verdensfreden alene kunne true fra Tyskland, og hvor man regnede med, at en almindelig nedrustning var forestående. De vestlige demokratier havde i tillid hertil taget nedrustningen på forskud ved en omfattende demobilisering, og Danmark selv lå i det store og hele ganske forsvarsløst hen. Kravet om Tysklands fortsatte, fuldstændige afrustning var i naturlig overensstemmelse med hele denne betragtning.

Men der er sket meget i de fem år, der er hengået siden da. I 1947 var den vestlige verden både militært svagt og splittet, uden sammenhold og uden militært samarbejde. I dag er billedet fuldstændig ændret. I dag samarbejder Europas vestlige demokratier i Atlantpagten, i Europarådet og indenfor OEEC. I dag har den frie verdens sammenhold demonstreret sin styrke i Korea. Vi står ikke længere alene og ubevæbnede, solidariteten indenfor de vestlige demokratier er ved at opbygge en beskyttelse mod eventuelle overfald.

Samtidig er der vokset et nyt Tyskland frem. Et Tyskland, der har gjort op med nazismen, og hvis ledere stræber efter at opbygge et demokratisk samfund i tilslutning til de vestlige demokratier. Det ville være urimeligt og i modstrid med de demokratiske staters egne interesser at udelukke dette Tyskland fra deltagelse i genopbygningsarbejdet eller at nægte det en mulighed for i